

ἦτο ὑπὲρ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου. Ἐπιστρέφων τέλος ἐπέρασε, μὲ τοὺς ἐν λόγῳ φίλους του ἀπὸ ἑνα καφεσαντάν, ὅπου ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν, συνάψαντες καὶ γνωσιμίας τῆς στιγμῆς μὲ τὰς αἰδοῦς...

Ἐν ᾧ δὲ πλήρης ἐντυπώσεων καὶ εὐθυμίας ὁ Γιαννάκης ἀπήρχετο πρὸς τὴν οἰκίαν του, — ἦτο πολὺ ἀρχὰ πλέον — ἐσυλλογίζετο ὅτι αὐριον ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸ ἄλλο ἵπποδρόμιον καὶ τὸ θηριοτροφεῖον καὶ τὸν Φασουλῆν, τὸ θέατρον τοῦ λαοῦ, ὅπου κάθε βράδυ ἀντηγεῖ ὁ εἰλικρινέστερος γέλωθ. Εἶχον τόσας διασκεδάσεις, τόσα κέντρα φέτος αἱ Ἀθηναί! κατακλυσμός... Ἐλθσάμενος καὶ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸ αἶσχος τῆς ἀπορρίψεως καὶ ὅλα... Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ παράθυρον ἦτο δλάνοικτον καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης, δυσούσης, εἰσῆρχετο γλυκὺ καὶ εὐφρόσουν. Εἰς τὸ βῆθρον τοῦ παραθύρου ἀπέκειτο τὸ ποτήριον μὲ τὴν διάλυσιν τῶν πυρείων, ὡς το εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ νὰ τον περιμένῃ... Τὸ εἶδε καὶ ἐγέλασε... Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφιλοσόφησε σοβαρὰ τῷ ὄντι ἐπὶ τῆς αὐτοκτονίας του. Καὶ τὸ ἀπλοῦστερον παιγνίδι εἰμπορεῖ νὰ μας κάμῃ νὰ σοβαρευθῶμεν.

— Τί ἔμμορφη ποῦ εἶνε ἡ ζωῆ, εἶπε, καὶ τί ἀνῆτοι ποῦ εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ αὐτοκτονοῦν, ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια!

Καὶ λαθῶν τὸ δηλητήριον τὸ ἔχυσεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μετ' ἀποστροφῆς, ὡς ἐάν πράγματι εἶχεν ἀποφασίσει ποτὲ νὰ τὸ πῆ.

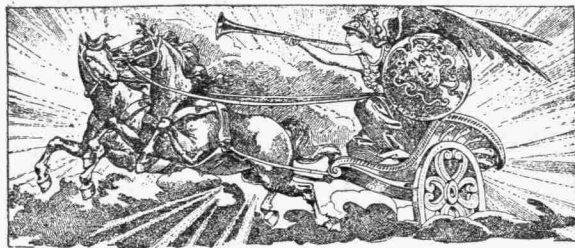
ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Λεοντοσίγριδες

Εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τῆς ἐν Δουβλίῳ Βασιλικῆς Ἰρλανδικῆς ἐταιρίας ἐλπίζουσι νὰ λάβωσι μετ' ὀλίγων νέθων γόνον ἐκ λέοντος καὶ τίγριως. Τοιοῦτοι μιγάδες ἐγεννήθησαν ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ἐν τῷ θηριοτροφεῖῳ τοῦ Ἀτίνης ἐν Βίνδσωρ. Ὁ πρῶτος γόνος εἶδε τὸ φῶς ἐν ἔτει 1824· ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς ὃν ἐπέδειξαν τὰ ἄρρενα ζῶα ἐκάλεσε τὸ εἶδος τοῦτο «Λεοντόσιγριν»· ἐθηλάσθησαν ὑπὸ μιᾶς αἰγῆς καὶ πολλῶν κυνῶν, ἔφθασαν δὲ εἰς ἡλικίαν τριῶν μηνῶν. Ὁ δευτέρος τοκετὸς ἐν ἔτει 1827 ἀπῆρτίζετο ἐκ δύο ἄρρένων οἵτινες εὐρίσκονται νῦν ταριχευμένοι, εἰς Βρεττανικὸν Μουσεῖον ὁ εἰς, καὶ εἰς τὸ τοῦ Ἐδιμβούργου ὁ ἕτερος· κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Βάλλ ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν 10 μηνῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔλαβον ἐπανειλημμένως χώραν γόνου λεοντοσίγριων. Οὗτω ἀναφέρει ὁ Ρόβερτσων, ὅτι εἶδε κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἐν Νίλκεννυ, ἐντὸς κλωβοῦ, ἕνα λέοντα, μίαν τίγριν καὶ τὰ τρία τέκνα των. Τὰ ζῶα τοῦ 1824 εἶχον κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Γρίφφρι ἀκάθαρτον κίτρινον χροῶμα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ρινῆς καὶ πρὸς τὰ ἄνω τῆς κεφαλῆς, τῆς ῥάχως καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς οὐρᾶς, ἦτο τὸ χροῶμα πολὺ σκοτεινότερον, ἐν τῇ θέσει δὲ ταύτῃ διεγράφοτο καὶ ἕντοιοι κάθητοι γραμμαί· σκοτειναὶ κηλίδες ἐκάλυπτον τὸ μέτωπον, ἐφαίνονται δὲ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀσαφῶς. Τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ λέοντος, ἡ λεπτὴ διασκευὴ τοῦ λοιποῦ σώματος ὁμοιάζεν ἐν τούτοις μᾶλλον πρὸς τὸ τῆς τίγριως.

Ι*

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ὁ καιρὸς ἔστρωσεν. Οὔτε νέφη πλέον ἀπειλητικά, οὔτε ἐσπερινὰ ἀστραπαί, οὔτε βρονταὶ μακρυσμένοι, οὔτε ψεκάδες βροχῆς ἰδιότροποι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, οὔτε νύκτες πολὺ δροσεραὶ, ὑγραί, ἀναδύλλουσαι τὰ ὑπαίθρια θεάματα. Ἦρχισαν αἱ ἡμέραι αἱ πυριφλεγεῖς, μὲ τὸν μονοτόνω καὶ ἀπελπιστικῶς κυανοῦν οὐρανὸν καὶ αἱ νύκτες αἱ ἀστροφώτιστοι, αἱ γλιχραί, αἱ ἡδυπαθεῖς, ὑπὸ τὰς ὁποίας νέαν μαγεῖαν περιβάλλονται τὰ ἐξοχικὰ τοπία. Καὶ ἐξέερχονται ὑπὸ τῆς θερμότητος τὸ κράτος καὶ ὑπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναψυχῆς οἱ ἄστοι σὺν γυναίξ! καὶ τέκνοις, καὶ κατακλύζουσι τὰς ὁδοὺς καὶ συρρέουσι εἰς τὰ κέντρα καὶ ἡ κίνησις ὑπὸ τὰ μυρία φῶτα πόλεως διασκεδάζουσης παρατείνεται μέχρι βαθείας νυκτός, ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερα ἐκάστου προσπαθοῦντος νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ παραδοθῆ εἰς τὸ ἀναπόφευκτον τῆς κλίνης μαρτύριον.

Καὶ ὡς πρὸς τ' ἀναψυχτικὰ κέντρα καὶ τὰς διασκεδάσεις, αἱ Ἀθηναί φέτος ὑπερέβαλον ἑαυτάς. Ἀρκεῖ ἀπλῆ χρονολογικὴ ἀπαριθμησις, ἀνεῦ ἄλλης περιγραφῆς. Ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμοιοίας θέατρον ἑλληνικόν, τὸν θίασον Μένανδρον μὲ τὴν Δθα Βερώνην, ἐλλοκυστικὴν πρωταγωνίστριαν. Ἡ ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου Ἴπποδρόμιον, ἴσως τὸ μᾶλλον συγκαζόμενον ἐκ τῶν ἑσπερινῶν θεαμάτων. Ἡ ὁδὸς Σταδίου τὸν Παντόπουλον, τὰ Ἰλίσια τὸν Παράδεισον μὲ τὴν ἀμίμητον κυρίαν Παρασκευοπούλου, τοὺς λαμπροὺς Ἀδερίνους εἰς τοῦ Ὀρφανίδου, δευτέρου Ἴπποδρόμιον εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ἀπέναντι τὸ Θηριοτροφεῖον· εἰς τὰ Πευκάκια, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη συνοικίας Θεάτρα λαϊκὰ Φασουλῆδων, εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Ὀρφανίδειου Ζυθοπωλείου Καφὲ Σαντάν, μουσικὴ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρην καὶ ἄλλα μικρότερα κέντρα τὰ ὅποια ποῦ νὰ τἀριθμῆσῃ κανεὶς ὅλα προχείρως καὶ προπάντων ποῦ νὰ τα ἰδῆ καὶ νὰ τα ξαναἰδῆ καὶ νὰ τα χορτάσῃ. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ ἔχῃ κανεὶς εἰς τὴν διάθεσίν του θερμὴν περιόδον τετραπλασιασῆς διαρκείας, γράφει ἡ Νέα Ἐφημερίς. Καὶ αὐτὰ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀφίνομεν τῶρα τὸ Φάληρον χωριστῶν, τὸ μέγα καὶ πολυφώνου κέτρον τῆς ἀναψυχῆς μὲ τὰ τὸς κέντρα.

Δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Καπετὰν Γεώργη, τοῦ περιφήμου καταστίχτου ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας. Εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ δ' ἀστυνομικοῦ τμήματος κρατεῖται ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἄνθρωπος ἀγνώστου ὀνόματος καὶ προελεύσεως, τοῦ

όποιου τὸ δέρμα εἶνε κεκαλυμμένον σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ὑπὸ ποικίλων στιγμάτων, ἄεργος μὲ βλοσυρὸν βλέμμα καὶ ὑποπτον ἐξωτερικόν. Κατ' ἀρχὰς ἀπεπειράθη δι' ἀντιστάσεως νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῆς ἀστυνομίας, μὴ κατορθώσας ὅμως τοῦτο ἠθέλησε νὰ τὴν ἀπατήσῃ βεβαιώσας ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Λαμπρινάκος, ὅτι κατὰγεται ἐκ Γυθείου, ὁπότεν περὶς ἤλθεν ἐνταῦθα. Τεθεὶς ὅμως εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ πολλῶν Λακωνῶν, ὅχι μόνον δὲν ἀνεγνωρίσθη παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπέπεσον εἰς προφανῆ σύγχυσιν ἐρωτηθεὶς περὶ διχρόρων τοποθεσιῶν καὶ προσώπων τῆς πατρίδος τῶν. Ὅπως παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τοῦτον διίσχυρίσθη, ὅτι ἔλειπε χρόνους ἐκ Γυθείου διατρίψας ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς φυλακὰς Κόκλα ἐκ τῶν ὁποίων μόλις πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐξῆλθεν, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι αὐταὶ πρὸ πενταετίας κατηργήθησαν. Ἐξ ὅλων τούτων ἐσχημάτισεν ἡ ἀστυνομία τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἀποκρύπτει σκοπίμως τὴν ταυτότητά του, τίς οἶδε δὲ διὰ τίνα σκοπὸν ἤλθεν ἐνταῦθα, ὅπου ἡ παρουσία του ἀποτελεῖ κίνδυνον εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ἀποδειχθῇ ποῖος εἶνε, ἀπεφασίσθη πολὺ ὀρθῶς νὰ φιλοξενηθῆι εἰς τὸ κρατητήριον.

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον τῶν ὑπαίθριων θεαμάτων, σπανίως τόσος κόσμος κατέκλυσε θέατρον, ὅπως πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὅπου μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Ἱπποδρομίου ἐπρόκειτο νὰ παλαίσουν ὁ Γεωργίου καὶ ὁ Κριστόλ. Ἡ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας προσδοκωμένη πάλη διεξήχθη κανονικῆ, ἄνευ ἐπεισοδίων, καὶ τρίς ὁ Κριστόλ ὑπὸ τὰς φρενητιώδεις ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους ἐκυλίσθη κατὰ γῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ παλαιστοῦ, — καὶ ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία ἐσώθη ἀκέρμη μίαν φοράν. Εἰς τὸ τέλος ὁ νικητὴς ἔκαμε προσκλίαν διὰ τῆς ὁποίας διεκήρυξεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος παλαιστῆς καθ' ὅλην τὴν ὑδρόγειον προκαλῶν οἰουδῆποτε νὰ παλαίσῃ μετ' αὐτοῦ, εἴτε ἄγγλος εἶνε, εἴτε τούρκος, εἴτε ἐβραῖος!

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐπὶ τὸν τίτλον τὸ Νορβηγικὸν Δράμα ὁ Ἑρνέστος Τισσώ, ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις κριτικὴν μελέτην περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ίψεν καὶ τοῦ Βιόρσον.
 — Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις γαλλικὴ μετὰ φρασὶ τῶν Μιμιάμβων τοῦ Ἡρόνδα, μετ' εἰσαγωγῆς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Δαλμείδα.
 — Ἐπὶ τὸν τίτλον Petites Ames, ὁ γνωστός Γάλλος συγγραφεὺς Λιμίλιος Πουβιγιόν, ἐξέδωκε σειρὰν διηγημάτων ἐπιτυχεστάτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγροτικῶν.

Ἐπισήμιονικά

Ἐν Πητρούπολει ἐπιτροπὴ ἐκ καθήγητῶν καὶ ἐπιστημόνων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μ. δουκὸς Παύλου, διοργάνωσε Ἐγχειρισμὸν Ἐκθεσιν Ἐορτήν τῆς Ἐπιστήμης ὀνομασθεῖσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνεσωρεύθησαν πάντα τὰ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀνθρωπίνης υγείας ἀφο-

ρῶντα ἀντικείμενα. Ἡ περίεργος αὕτη καὶ διδακτικωτάτη Ἐκθεσις θὰ μείνῃ ἀνοικτὴ μέχρις Ὀκτωβρίου.
 — Ἀπέθανεν ἐσχάτως ὁ παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βυρσθούργου σοφὸς καθήγητῆς τῆς Ζωολογίας Σέμπερ. Ἐκτὸς τῶν πολλῶν καὶ ἐμβριθῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ὁ ἀποθανὼν ἐγκαταλείπει καὶ ἓν ἀνεκδοτὸν «Φυσικαὶ συνθήκαι τῆς υπάρξεως τῶν Ζώων».

— Εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ Ζωολογικὴν Ἐταιρίαν φυσιολόγος παρουσίασε πόδας κόνικλων, ἐκ τῶν πολυπληθῶν οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται τὴν Αὐστράλιαν, καταστρέφοντες τοὺς ἀγρούς. Οἱ πόδες οὗτοι εἶνε λεπτότεροι καὶ ἐλαφρότεροι ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς τῶν κοινῶν κόνικλων, συγγρῶνος δὲ καὶ οἱ ὄνυχες ὀξύτεροι. Ἐκ τούτου ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων συμπεραίνει ὅτι παρὰ τοῖς αὐστραλιανοῖς κόνικλοις ἐπιτελεῖται ἤδη μεταβολὴ ὀργανικῆ, μέλουσα νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ταχέως ζῶα ἀναρρογικτικῆ.

— Ὁ ἐν Δυσσελδὸρφ καθήγητῆς Λεϊζεγκάχ, βρασιθεὶς ἐπὶ δύο πειραμάτων τὰ ὁποῖα ἐξέτελεσαν ὁ Συτσενβέργερ τῷ 1869 καὶ ὁ Ἐδερ τῷ 1886, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δι' ἡλεκτρισμοῦ ἐμφάνισιν τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν. Πρὸς τοῦτο διωχέτευσε ρεῦμα βιοστοιχείου ξηρῶν στήλης Γκόσσερ εἰς πυκνὴν διάλυσιν ὑποθειώδους νατρίου, ἐν ᾗ ὑπάρχουν δύο ἡλεκτρόδια ἐκ πλατινῆς κεχωρισμένα διὰ πορῶδους ἀγγείου. Τῆς φωτογραφικῆς πλακῆς ἐμβαπτιζομένης ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ περιβάλλοντι τὸ ἀρνητικὸν ἡλεκτρόδιον, ἡ εἰκὼν ἐμφανίζεται εἰς ὀλίγα λεπτά μετ' ἡρώμα ἀμαυρὸν ὑπέρυθρον. Τὸ ὑγρὸν μένει ἐντελὸς διαυγές, ἡ δὲ ἀποσύνθεσις του γίνεταὶ εὐκολώτατα διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, τῶν κεχωρισμένων στοιχείων ἐπανασυντιθεμένων τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ρεῦματος. Κατὰ τὴν πλῆσιν διὰ τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν γίνεταὶ διαρκῆς, ἀποβάλλει μὲν μέρῳ μέρος τῆς ἐντάσεώς της ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ βαθὺ ὑπέρυθρον χρώμα.

— Ἐν Παρισίοις ἐγένοντο πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὰποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ διασημοῦ ἀστρονόμου Ἀραγῶ, ἀνεγερθέντος πρὸ τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Κατὰ τὴν ἐπιβάλλουσαν τελετὴν ἔλαβον τὸν λόγον πρῶτος ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου κ. Τισσεράν, εἶτα ὁ δημοτικὸς σύμβουλος Μυτῆ, ὁ Ἀλφρέδος Κορνὺ ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἄλλοι. Ὁ ἀνδριάν, ἔργον τοῦ ἀποθανόντος γλύπτου Ὀλίβα, κατασκευάσθη ἐξ ὀρειγάλου ὑπὸ τοῦ Δυρέν. Παριστᾶ τὸν Ἀραγῶ ὄρθιον, τὸ δὲ ὑπόβαθρον φέρει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: Φραγκίσκος Ἀραγῶ 1786—1853. Δι' ἐθνικοῦ ἐράνου.

— Ἐπὶ τῆς μῆς Κλέρκε, διακεκριμένης ἀστρονόμου, ὑπελογίσθη ἐσχάτως ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου θέσις τῶν Πλειάδων. Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν ταῦτον τὸ φῶς ἀπὸ τῆς Ἀλκυόνας, τοῦ κατωτέρου ἀστέρος τοῦ συμπλέγματος, χρειάζεται 250 ἔτη ἵνα φθάσῃ μέχρις ἡμῶν. Αἱ Πλειάδες ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ Γαλαξίου. τὰ δὲ νεφελώματα τὰπαρτίζοντα μέρῳ μέρος αὐτῶν, κείνται ἀσυγκρίτως πλησιέστερον ἄλλων.

Μουσικά

Ἐν τῇ Opera-Comique τῶν Παρισίων παρεστάθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας νέον μελοδραμάτιον διπρακτὸν τοῦ Καμίλλου Σάν Σάν ἢ Φρούνη.

Θεατρικά

Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἔδωκε τὴν πρῶτην του παράστασιν τὸ νέον Παρισινὸν θέατρον τῶν Ποιητῶν, τοῦ ὁποίου ἐπιθυμὸς διευθυντῆς εἶνε ὁ Φραγκίσκος Κοσπέ. Ἐπαίχθη κατ' ἀρχὰς εἰς πρόλογος τοῦ Καρόλου Φύστερ καὶ μετὰ τούτων μονόπρακτον δραματίον τοῦ Φαβιέ, ἐπιγραφόμενον Ἐπὶ τὴν θοῆν.

